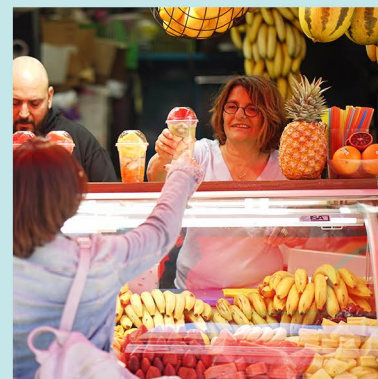

בואו נצא לדרך...

צריך רק לבחור את השביל: "שביל הסיפור והשיר", "שביל הטעמים והעיצוב", "שביל זיכרונות הילדות והעיר העכשווית" ... ממש כמו רחובות העיר הם כולם נפגשים...

מזמינה אתכם להתאהב בתל אביב יפו, גיבורת הסיורים שלי

סדנאות
וקורסים

סיורים
בתפירה אישית

סיורים לקבוצות
וסיורים אישיים

052-6620190

www.tell-aviv.co.il

michal@tell-aviv.co.il

"פעמים העיר היא כמוך,
יפה ולוטפת,

לפעמים היא כמוני,
מבוך סמטאות".

מכל פינה מציץ בית משיר או שורה מסיפור
שהעיר הייתה המזוה לכתובתם והם הפכו
להיות חלק מרקמת החיים שלה.

"**אני קבצן של אהבה**" אמר גיבורו של עגנון.
"על עמודי המודעות -האהבה בכל מושלת"
תיאר אלתרמן. "רחובות הלומי אהבה"

כינתה אותם לאה גולדברג ונתן זך רק היה
"הולך ומסתבך, מסתבך והולך"...

לא משנה איזה סיפור או שיר תבחרו הכל
בסדר! טודו בום!

* "בין בתי העיר ובין בתי השיר",
המפה הספרותית של תל אביב – יפו.

Yael Orly
ARTIST PHOTOGRAPHER

"ישנן יפות ממנה אך אין יפה כמוה..." אלתרמן

אני צועדת ברחובות העיר וחשה את 'טעם האהבה'. בבית קפה מתיישב זוג
צעיר מאוהב ונדמה שכל העיר שלו. בשדרה פוסעים לאיטם זוג קשישים, הוא
מושיט לה יד אוהבת והיא עונה לו בחיוך. בחורה ליד חלון ראוה נועצת מבט
מלא תשוקה בשמלה פרחונית קצרה. קבוצת מטיילים בולעת בשקיקה את
מילות האהבה של המדריכה לעיר: כן, זו אני וזה סיפור האהבה שלי...

נעים להכיר... אנחנו שתיים: תל אביב יפו, העיר שמהלכת עליי קסם ואני
מיכל, חיה ונושמת ללא הפסקה את העיר. ביום יום אני לוקחת איתי אנשים
לצעוד עם דופק העיר, לגלות אותה לחוות ולהתרגש. בספורים אנחנו מטיילים
בין פינות מוכרות לפינות חבויות, בין מציאות לבין חלום, בין הנאה לבין ערך, כל
פינה והסיפור שלה כל סיור והחן שלו.

מיכל אלון כיב

מוציאה לאור את הסודות
של תל אביב יפו

"שקיעה ורודה בין הגגות אספלט כחול מלמטה

עיני נשים נוגות, נוגות אומרות לערב למה באת" *

אלתרמן

שעת בין ערביים... במרכז הכיכר רחבה שקועה מטופחת בפרחי נוי וצמחי בר, מחווה לחווה החקלאית-לימודית של תל אביב שהייתה כאן פעם. ילדים עם הוריהם מתרועעים על שוליה ובתוכה. נערים על אופניים בודקים "זוויות ושיפועים", אנשים לבושים בקפידה חוצים אותה בדרכם להצגת תיאטרון. בשדרה ממול שותים צעירים בירה ליד שולחנות מאולתרים. אני מתבוננת בהמולה ומרגישה איך השלווה עוטפת אותי...

* "כל העיר במה וכל האנשים שחקנים": ציר התרבות של העיר

"ואומה תעמוד..."

לקבל את הנס האחד אין שני" *

אלתרמן

שדרת רוטשילד, "סתם יום של חול". אנשים ממהרים, מטיילים ברגל או מדווחים על שביל האופניים, מנהלים שיחה או לוגמים "הפוך קטן". בין גורדי השחקים מתנשא בית מספר 16, גמד בין ענקים. אני עוצרת, חוזרת לרגע בו הפכו חולות לחלומות: תש"ח, ה' באייר, ארבע אחר הצהריים, ערב שבת... עוד מעט יתחולל הנס והעולם ישתנה... בין חול לקודש, בין אין ל - יש מדינה. "לפיכך נתכנסנו אנו", יהדהד בעוד רגע קולו של בן גוריון מתוך הבניין... קמה מדינת ישראל!

* סיור "בין חולות וחלומות" מהרצל ועד הקמת המדינה.

"הצירוף של כל הטעמים שטעמתי,

הוא טעם החיים* עמוס קינן

אוכל הוא פיסת היסטוריה טעימה. בשני קצוות הקולינריה, בין מסעדות היוקרה לדוכני המזון המהיר טעמנו "סיפורי אהבה ואוכל". לאורך הרחובות נפרסו אין סוף דוכנים ומסעדות. אם לשפוט לפי השמות, בלענו בכמה שעות את כל טעמי הגלובוס. בדרכי הביתה התגעב אליי רעב דווקא לניגוב מקומי. בלי סיפורים היום? שאל אותי ראובן בדוכן הפלאפל השכונתי תוך שהוא מגיש לי את המשקה שהוא מכין לפי מתכון סודי. היום רק טעמים השבתי...

המתכון שלי:

1/3 כוס עראק 1/3 כוס תרכיז שקדים (רוזטה) 1/3 סודה מיץ לימון נענע קרח

* סיפור על אהבה ואוכל, סיורים עם טעם

"ראשית כל נבוא ונגיע לשמה
ושם כבר נראה מה, ושם כבר נמצא מה.

ודרך אגב, בין כניסה ליציאה אולי גם נמצא במקרה מציאה"

אלתרמן

תתארו לעצמכם טיול בקופסת הפתעות...

זהו שוק הפשפשים. ככל שאני נמצאת בו יותר הוא מפתיע יותר: שוק עם 50 גוונים (לפחות) של אפור טבול בהרבה צבע, טעמים וריחות. רחובות רועשים וסמטאות שקטות. אמנות חדשה לצד מלאכות שנעלמות מהעולם ואנשים חמים... שוק שהוא קופסת הפתעות וכל פעם מזמן לי משהו מרגש.

* בין השוק והשיק - שוק הפשפשים

"ביפו העיר האהובה שלי, לפנים היו
הבתים ארמונות, השווקים המו אדם
ובהמה, בוסתנים של תפוזים
ורימונים ניקדו אותה בגווי הירוק,
וכוכבי פרחים באדום ולבן שזהרו
בינותם, המירו את המלוח של הים

בבשומת מתוקה..."

(תמרה הולכת על המים / שפרה הורן)

מהר! מהר! לרוץ, לבלע! / לאן הפעם? מי ידע!
לאפודה? לבית קולנוע? לתאטרון? למסעדה?
נדמה, אינסוף העיר שופעת, / עד תאבד עצמה לדעת.
מהר - כל רגע - למצות - / עד קול שזון קורא חצות....

מאיה ערד

נעליים מהודרות - רגליים יחפות. בטון חשוף - בטן חשופה. רעש מכוניות - אוושת גלים.

אספלט שחור - חולות זהובים. ריח סטיקים על האש - ריח ים.

המקום בו העיר מתערבבת עם הים נקרא "חוף ירושלים". אני מבחינה בשלטים ומחייכת, יש כאן ים של סיפורים, אבל בדיוק עכשיו אין איתי מטיילים ואני מתמסרת... חולצת נעליים וקופצת אל החול החם. עוד צעד והרגליים טובלות גם במים.

"...וְרַק לַחֹל שְׁפָתַיִם מְנַשְׁקוֹת"

(לאה גולדברג)

"נרוץ את כל החוף
נשתה את כל העיר"
(חיים חפר)

* "כשהים שקט הסיפורים מסעירים" סיור לאורך הים

"העיר איננה רק ג'ונגל בטון

היא
גן חיות
אנושי"

(דזמונד מוריס)

"...כי הברווז זה אנחנו"
(דודו גבע)

